

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 83/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. I. T., Exekútorský úrad, V., zastúpenej advokátkou JUDr. I. T., R., vo veci namietaného porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 CoE/141/2009 z 25. novembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. I. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2010 doručená sťažnosť JUDr. I. T. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 CoE/141/2009 z 25. novembra 2009 o trovách konania, ktorým zmenil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 Er 882/1998-17 z 19. februára 2009 vo výroku o trovách exekúcie.

2. Zo sťažnosti a z predložených príloh vyplýva, že sťažovateľka ako súdna exekútorica vykonávala exekúciu na základe poverenia č. 5601*005060 z 22. mája 1998 vydaného okresným súdom v prospech oprávneného S., a. s., B. (ďalej len „oprávnený“), voči povinnému S., s. r. o., B. (ďalej len „povinný“). Vzhľadom na to, že povinný bol k 12. máju 2006 vymazaný z obchodného registra, bol okresnému súdu 19. decembra 2007 doručený podnet na zastavenie exekúcie spolu s návrhom na rozhodnutie o trovách exekučného konania. Okresný súd uznesením č. k. 2 Er 882/1998-17 z 19. februára 2009 rozhodol o neprípustnosti exekúcie a zároveň zaviazal oprávneného na náhradu trov exekučného konania v prospech sťažovateľky. Krajský súd na odvolanie oprávneného napadnutým uznesením zmenil rozhodnutie prvostupňového súdu tak, že sťažovateľke nepriznal náhradu trov exekúcie.

3. Dôvodom podania sťažnosti je názor sťažovateľky, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k zásahu do jej majetku a že tento zásah bol nezákonný a je porušením jej ústavou garantovaného práva vlastníť majetok a práva pokojne majetok užívať podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Krajský súd nezákonne zasiahol do majetku sťažovateľky tým, že jej nepriznal náhradu trov exekúcie, čím ju v konečnom dôsledku donútil znášať trovy vykonanej exekúcie na vlastné náklady. Svoj názor sťažovateľka opiera o ustanovenie § 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), ktorý definuje postavenie exekútora ako štátom určenej osoby na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí.

Z uvedeného je podľa názoru sťažovateľky zrejmé, že *„právne postavenie exekútora je determinované tým, že vykonáva úlohy... verejnej... moci a z tohto dôvodu sa naňho vzťahujú iné kritéria než na právne postavenie subjektov, ktoré nevykonávajú verejnú... moc... Exekútor vykonáva v zásade úlohy štátneho orgánu.“*. Sťažovateľka ďalej poukazuje na to, že *„právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci del'by verejnej... moci sa exekútor podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v rozsahu ustanovenom zákonom... Exekútora preto nemožno v zásade vylúčiť ani spod režimu ustanoveného v čl. 2 ods. 2 ústavy.“*. Na podklade tejto zákonnej úpravy má podľa názoru sťažovateľky exekútor postavenie štátneho orgánu, ktorý vykonáva a zabezpečuje nútený výkon rozhodnutí súdov a iných orgánov verejnej moci, a to v prospech oprávneného na podklade jeho podnetu a preto je vylúčené, aby náklady za takýto výkon v samej podstate verejnej moci znášal ku svojej škode, na svoje náklady. Sťažovateľka poukazuje aj na to, že *„vzťah exekútora a oprávneného je v podstate konanie na jeho príkaz, pretože exekútor nemá možnosť výberu oprávneného, je viazaný jeho návrhom a v prípade, že návrh spĺňa formálne náležitosti ustanovené zákonom, exekútor musí požiadať o poverenie na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote“*. Napadnutým uznesením krajského súdu došlo podľa názoru sťažovateľky k nezákonnému zásahu do jej v sťažnosti označených práv tým, že jej nebola ako súdnej exekútorke priznaná náhrada trov exekučného konania, ktoré bolo vykonané v prospech oprávneného v úmysle doceliť vymożenie jeho pohľadávky voči povinnému, za situácie, keď nemohla ani pri vynaložení náležitej opatrnosti predpokladať zánik povinného, a teda v konečnom dôsledku neúspech realizovanej exekúcie, ktorú svojím konaním nijako nezavinila. Nepriznaním náhrady trov exekučného konania je sťažovateľka donútená znášať trovy exekučného konania na svoju škodu, na svoj náklad. Sťažovateľka výslovne uvádza, že *„podľa princípu zachovania spravodlivej rovnováhy, nie je možné požadovať od súdneho exekútora, aby trovy exekúcie... znášal exekútor a plnenie funkcie štátu financoval zo svojho majetku... takýto výklad má za následok vyvlastnenie súdneho exekútora...“*.

4. Napadnuté uznesenie krajského súdu je podľa názoru sťažovateľky aj porušením jej práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci pri rozhodovaní o nároku – náhrade trov exekučného konania. Sťažovateľka plne odkazuje na právnu úpravou vymedzený nárok exekútora na odmenu za vykonanie exekúcie, úhrady hotových výdavkov a náhradu za stratený čas na exekučné konanie, pričom uviedla, že s týmto vedomím aj pristúpila k výkonu exekučnej činnosti. Sťažovateľka výslovne uvádza, že *„niet žiadneho zákonného dôvodu, pre ktorý by mal súdny exekútor znášať trovy exekúcie vykonávanej na návrh oprávneného proti povinnému na vlastnú ťarchu, keď v začatej exekúcii (exekučnom konaní) musí konať, nemá právo výberu účastníkov konania, nemá právo odmietnuť prijatie návrhu na vykonanie exekúcie“*, pričom svoj nárok podoprela aj citovaním platnej právnej úpravy, podľa ktorej *„ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša ich oprávnený“*. Krajský súd zasiahol napadnutým uznesením nielen do práva sťažovateľky na *„nerušené užívanie majetku“*, ale zároveň zasiahol aj do *„nezávislosti súdneho exekútora, ktorá je spolu s nestrannosťou prvoradou podmienkou pre výkon jeho funkcie a tým narušil aj základné princípy právneho štátu... ak súdny exekútor má byť finančne závislý od výsledku konania, tak je potom úplne narušená zásada nezávislého rozhodovania súdov (exekútor je článok súdnej ochrany čl. 46 Ústavy SR) ako aj nestranný prístup k účastníkom konania, zásada rovnosti účastníkov konania a vykonávanie exekučnej činnosti bude obmedzené a vedené jediným merítkom a tým bude zarobiť, robiť iba tie veci, kde viem že zarobím“*.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vo veci konal a následne vydal tento nález:

„1. Krajský súd... uznesením 15 CoE/141/2009 zo dňa 25. 11. 2009 porušil právo JUDr. I. T. na právnu istotu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy..., právo vlastníť majetok a právo na ochranu pred vyvlastnením podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy..., právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu... ako aj právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru ...

2. Uznesenie Krajského súdu... č. 15 CoE/141/2009-42 zo dňa 25. 11. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd... je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia advokátke sťažovateľky do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

6. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že uznesením krajského súdu sp. zn. 15 CoE/141/2009 z 25. novembra 2009 boli porušené jej v sťažnosti označené práva (bod 1).

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci

všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

II.A

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípade ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

10. Sťažovateľka tvrdí, že bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože krajský súd nechránil toto jej právo podľa zákonného predpisu pri uplatňovaní jej práva na priznanie náhrady trov exekúcie v rámci núteného výkonu rozhodnutia – exekúcie (nezákonné rozhodnutie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci). Argumentácia sťažovateľky sa opiera o znenie § 196 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekútorovi patrí odmena za výkon exekučnej činnosti, a ak krajský súd náhradu trov exekučného konania nepriznal, porušil tým zákon a označené práva.

11. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj nárok na náhradu trov konania. Tento nárok však možno uplatniť a priznať len v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy, t. j. za splnenia zákonných predpokladov na jeho priznanie, ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných poriadkoch; v posudzovanom prípade to je Exekučný poriadok.

12. Podľa § 235 ods. 2 Exekučného poriadku exekučné konania, ktoré začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov (v znení Exekučného poriadku účinnom do 31. januára 2002). V danom prípade z uvedeného právneho režimu vychádzali aj vec sťažovateľky posudzujúce súdy, keď okresný rozhodol o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení, ako aj o trovách exekúcie a krajský súd zmenil rozhodnutie o trovách exekúcie.

13. Výklad zákonného ustanovenia, ktoré upravuje predpoklady na vznik nároku na náhradu trov konania, patrí do výlučnej právomoci všeobecného súdu. Platí to aj pre priznanie nároku na náhradu trov podľa § 203 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie trov exekúcie. Okresný súd uplatnenú náhradu trov exekúcie sťažovateľke priznal a krajský súd na základe odvolania oprávneného proti výroku o trovách exekúcie prvostupňové uznesenie v napadnutej časti zmenil. Vychádzal pritom z § 203 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že v prípade zastavenia exekúcie má súd možnosť, a nie povinnosť zaviazat' na náhradu trov exekúcie oprávneného, nie však povinného. Predpokladom uloženia tejto povinnosti oprávnenému je uváženie súdu o miere jeho procesného zavinenia na zastavení exekúcie. Krajský súd ako odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu a jeho rozhodnutie zmenil v prospech oprávneného na tom skutkovom základe, že vylúčil akékoľvek zavinenie oprávneného na zastavení exekučného konania argumentujúc tým, že oprávnený nemohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie ani pri svojej náležitej opatrnosti.

14. Ústavný súd konštatuje, že výklad a použitie § 203 Exekučného poriadku krajským súdom nie je v rozpore s účelom a cieľom tohto ustanovenia, ktoré vo svojom texte nesporne obsahuje aj zákonnú možnosť nepriznať náhradu trov zastavenej exekúcie. Vyplýva to z toho, že citované ustanovenie obsahuje možnosť uváženia opierajúce sa o vyhodnotenie postupu oprávneného, miery jeho zavinenia a napokon aj to, že aj keby tu bolo zavinenie, rozhoduje jeho intenzita. Odôvodnenie nepriznania nevyhnutných trov zastavenej exekúcie krajským súdom plne využíva rozsah uváženia, nie je nelogické alebo nad rámec § 203 Exekučného poriadku. Na základe toho ústavný súd konštatuje, že úvaha

krajského súdu o tom, že oprávnený nemal procesné zavinenie na zastavení exekúcie a ani pri náležitej opatrnosti nemohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie, nie je zjavne svojvoľná. Krajský súd zhodnotil celkové okolnosti prípadu zastavenia exekúcie náležitým spôsobom, odôvodnenie namietaného uznesenia predstavuje podľa názoru ústavného súdu dostatočný základ na jeho výrok, súd vysvetlil, na základe akého skutkového stavu a právnych úvah vo veci rozhodol. Len pre samotný nesúhlas sťažovateľky s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia však nemožno dospieť k záveru o jeho arbitrárnosti, resp. zjavnej neodôvodnenosti (mutatis mutandis IV. ÚS 121/08).

15. K argumentácii sťažovateľky, podľa ktorej „... *niet žiadneho zákonného dôvodu, pre ktorý by mal súdny exekútor znášať trovy... ak má byť exekútor zodpovedný za výsledok, ktorý nevie predvídať ani ovplyvniť, tak potom je výkon funkcie pre súdneho exekútora SANKCIA už od samého začiatku...*“, ústavný súd poznamenáva, že samotná skutočnosť pripúšťajúca v konečnom dôsledku vznik situácie, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (Van der Musselle proti Belgicku, rozsudok z 23. novembra 1983, séria A, č. 70), v ktorom bolo zdôraznené, že riziko s výkonom určitej profesie (citované v prípade advokáta), kam spadá i riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu, je na druhej strane vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie (mutatis mutandis IV. ÚS 38/08).

16. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03). Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru o nedostatku príčinnej súvislosti medzi

namietaným uznesením krajského súdu a možným porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a v nadväznosti na to k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti sťažnosti sťažovateľky.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu

17. Sťažovateľka v súvislosti s uznesením krajského súdu namietala tiež porušenie základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu (bod 3).

18. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

19. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nie je dôvod, aby odlišne posudzoval aplikovateľnosť čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Zároveň uvádza, že aplikovateľnosť uvedených právnych noriem posudzuje v súlade s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva. V súvislosti s namietaným porušením čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd odkazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 (čo v celom rozsahu platí, pokiaľ ide o právo zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu) zahŕňa požiadavku minimálnych garancií procesnej povahy ustanovených priamo v označenom článku ústavy, ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), a taktiež zahŕňa požiadavku spravodlivosti súdneho konania (čl. 6 ods. 1 dohovoru) (mutatis mutandis I. ÚS 23/01, III. ÚS 328/05).

20. Ústavný súd konštatuje, že ak rozhodnutím krajského súdu v označenom konaní nemohlo dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, potom už neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Napokon ústavný súd pripomína aj svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Preto aj túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

II.C

21. Zohľadňujúc všetky uvedené okolnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch uplatnených v petite sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010